

ΟΙ ΜΑΓΟΙ

Στὸν ὕπνο μου, στὸν ξύπνο δὲ θυμᾶμαι
 ὅμως οἱ μάγοι πάντα εἶναι μπροστά μου·
 τὸ δρόμο μου ἀντισκόβει ἡ κάψα τοῦ ἄμμου
 τῆς ἔρημος Σαχάρας ποὺ περνᾶμε.
 Γιὰ ἐνὸς Χριστοῦ τῇ γέννα ξεκινᾶμε,
 ὄντας ἐμένα μέσα ἀπ' τὴν ποδιά μου
 πέφτουνε ξάφνου τὰ κανίσκια χάμου,
 κι ἀνερωτιέμαι ποῦθε πάω, ποῦ νᾶμαι ;
 Καὶ πᾶν οἱ μάγοι καὶ μαζί τους πᾶει
 τᾶστρο ποὺ πῆραν λύχνο τους καὶ δείχτη·
 κ' ἡ μαύρη νύχτα μέσα μου βουτάει
 κι ἀπ' τῆς ψυχῆς μου τὸ στριμμένο δίχτυ
 ὅπου γυρίσω βλέπω κι ἀνταμώνω
 ἕναν Ἡρώδη διώχτη, θεοχτόνο.

Κ. ΦΡΙΑΓΓΟΣ

ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΙ

Ο ΔΙΠΛΟΠΡΟΣΩΠΟΣ

Ὁ μικρὸς πῆγαινε κλαίοντας τὸ δρόμο του. Μονότονο σκορπιζό-
 τανε τὸ κλάμα του μέσα στὴ νύχτα. Ἦτανε τυφλὸ σκοταίδι γύρω.

Ἀξαφνα στάθηκα μπροστά του ἥσυχα, χωρὶς καὶ νὰ τὸν φοβίσω.
 Ἔσκυψα καὶ τὸν κύταξα, θέλοντας νὰ ξεχωρίσω τὴ μορφὴ του. Ἦ-
 τανε τ' ὄρφανὸ μιᾶς φτωχῆς γειτόνισσάς μου.

— Τι ἔχεις ; τὸν ρώτησα γλυκά·

— Ἡ μάννα μου μ' ἔστειλε νὰ ψωνίσω, κ' ἔχασα τὰ λεφτά !

Κ' ἔκλαψε δυνατώτερα. Δὲ βρισκότανε πολὺ μακριὰ τὸ σπίτι του
 ἀπὸ ἐκεῖ.

— Τᾶσες, ἡ σοῦ τὰ πήρανε ;

— Μὲ γέλασε ἓνα παιδί στὸ δρόμο καὶ μοῦδωσε αὐτὸ τὸ σουραῦλι,
 καὶ μοῦ πῆρε τὰ λεφτά.

— Καὶ ξέρεις νὰ το παίξεις ;

— Ὁχι..

— Ἀφῆσε τὰ κλάματα καὶ παῖξε το λιγάκι νὰ σ' ἀκούσω.

Κάποιους ἤχους προσπάθησε τὸ παιδάκι νὰ ταιριάξη, μὰ δὲν